

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku J.B. i S.B.
przy uczestnictwie W.J., F.J., M.B., R.B., A.K. i K.K.
o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 31 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 29 kwietnia 2016 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy w E. oddalił apelację wnioskodawców J.B. i S.B. oraz apelację uczestnika R.B. od postanowienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 października 2015 r., którym oddalone zostały wnioski wnioskodawców oraz uczestnika o stwierdzenie zasiedzenia prawa własności nieruchomości gruntowej zabudowanej połową domu jednorodzinnego, opisanej szczegółowo w uzasadnieniu postanowienia. Przyczyną oddalenia wniosków była ocena na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, że posiadanie nieruchomości przez wnioskodawców nie miało samoistnego charakteru. Nie została zatem spełniona jedna z koniecznych przesłanek zasiedzenia własności, wymieniona w art. 172 k.c. Ocena Sądu

pierwszej instancji została podzielona przez Sąd Okręgowy w wyniku rozpoznania obu wskazanych na początku apelacji.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie zaskarżonym postanowieniem przepisów prawa materialnego, tj. art. 172 w związku z art. 336 k.c. przez błędną wykładnię spowodowaną niezastosowaniem w sprawie art. 339 i art. 908 k.c. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie niemal żadnego z zarzutów apelujących skierowanych przeciw postanowieniu Sądu pierwszej instancji. Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wskazał we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie przepisów postępowania oraz ze względu na błędną wykładnię przepisów prawa materialnego.

W orzecznictwie oraz w doktrynie od dawna znane są i utrwalone poglądy odnoszące się do znaczenia podstawy przyjęcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej. Wskazuje się, że chodzi o takie naruszenie przepisów prawa materialnego lub przepisów postępowania cywilnego, które jest ewidentne, widoczne na pierwszy rzut oka dla przeciętnego prawnika wykonującego swój zawód i mające oczywisty wpływ na rozstrzygnięcie. Naruszenie przepisów musi mieć charakter kwalifikowany, to znaczy być tak dalece rażące, żeby zasługiwało na wzruszenie prawomocnego orzeczenia sądowego w drodze skargi kasacyjnej. Jest to nadzwyczajny środek zaskarżenia, a postępowanie wywołane skargą nie może sobą stanowić rozpoznawania sprawy przez trzecią instancję sądową (wśród licznych orzeczeń por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ.; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 550/14, nie publ.; z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15,

nie publ. oraz z dnia 6 listopada 2015 r., IV CSK 263/15, nie publ.; podobnie doktryna wspierająca ten kierunek orzecznictwa).

W zakresie wszystkich zarzutów, na jakie wskazali skarżący, powołując się na oczywiste uzasadnienie skargi kasacyjnej nie można stwierdzić jakichkolwiek ewidentnych uchybień, które spełniałyby przedstawione warunki prawne ich oczywistości. Przeciwnie, zaskarżone postanowienie jest starannie uzasadnione, z argumentacją istotnie wzbogaconą w porównaniu z orzeczeniem pierwszoinstancyjnym i należyte wyjaśnia, że brak jednej z przesłanek zasiedzenia własności nieruchomości, jaką jest samoistne posiadanie, co potwierdziło rozpoznanie apelacji - sprawia, iż nie ma potrzeby badania przed sądem drugiej instancji zarzutów odnoszących się do innych przesłanek lub okoliczności. W uzasadnieniu skargi wnioskodawcy kwestionują ustalenia faktyczne i budują własny stan faktyczny sprawy, co jest wyłączone przed Sądem Najwyższym (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto prezentują wyłącznie polemikę z rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego lub kwestionują pewne zdarzenia w postępowaniu nieprocesowym. Argumentacja w tym względzie nie wykracza poza typowe zarzuty zwykłego środka zaskarżenia, np. apelacji, ale są nieskuteczne w przypadku środka o charakterze nadzwyczajnym, jakim jest skarga kasacyjna. Nie może to wystarczać do wykazania, aby uzasadnione było i to w stopniu oczywistym podjęcie w sprawie postępowania kasacyjnego.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw